

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

НАСТАВЉЕНО 11.02.2005. ГОДИНЕ

Са почетком у 9,30 сати

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу, а да су присутни заменик тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених адвокати Даниловић, Лозналијевић-Даниловић, Тодоровић, те Наташа Кандић, као и браниоци оптужених адвокати Заклан, Јеврић, Продановић, Вукотић, Перески, Штрбац, Дозет, Јелушић, Бељански и Бојков, а одсутни су браниоци адвокати Перковић, кога ће у току данашњег дана замењивати бранилац адв. Јеврић.

Господине Вујановићу, госпођо Калаба да ли сте сагласни са овим?

Оптужени Станко Вујановић и Калаба Нада исказују да су сагласни са овим. Одсутни су такође браниоци адвокати Калањ, Станић, Мамула, Станојловић, Ђурђевић, Радуловић и Сташевић.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Ја ћу замењивати колеге Сташевића и Радуловића уз наравно сагласност оптуженог Мугошу, данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мугоша?

Оптуженог Мугошу ће на данашњем претресу бранити у замену за браниоца адв. Радуловића и Сташевића адвокат Јелушић Рајко, а одсутни су и Апро Љубомир и Левајац Зоран.

Приступио је у међувремену и пуномоћник адв. Баровић, а браниоца адв. Калања ће замењивати адв. Штрбац Саво.

Господине Драговићу?

Оптужени Драговић је с овим сагласан.

Сви оптужени су присутни. Сведоци.

Позовите и Величковића и Наића.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ви сте претпостављам Наић и Величковић. Господине Наићу сачекаћете у ходнику суда да Вас позовемо, прво ћемо чути господина Величковића.

Приступи сведок ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ.

Господине Величковићу како је име Вашег оца?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Саобраћајни техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде стоји угоститељ?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али и угоститељ. Добро. Живите где у Београду?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: У Београду, Видска 29.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени и када?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: У Београду 16.01.1950.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са подацима као са записника од 19.04.2004. године.

Да ли познајете овде оптужене људе против којих се овде води поступак?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Само Слободана Катића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Катић Слободана? Да ли сте са њим у каквим сродбинским односима?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Несродан, није у завади, па упозорен, опоменут, уз подсећање председника већа на заклетву за сведока исказује?

Господине Величковићу саслушаћемо Вас као сведока, дужни сте да казујете истину, да давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговарите на она питања чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. У овом смислу, у овом правцу сте Ви у поступку истраге у априлу месецу прошле године дали заклетву за сведока па Вас ја сад само подсећам на ту заклетву и на њу опомињем. У реду?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Величковићу, како је дошло до тога да Ви уопште сведочите у овом поступку?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Кад сам чуо да је Слободан оптужен онда сам се сетио да сам ја тај дан славио славу и да је он био код мене у кафићу, у ресторану и онда сам се понудио да будем сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви сте се понудили да будете сведок? Кома сте се понудили?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Супрузи његовој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Његовој супрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његовој супрузи? Контактирали сте његову супругу? Да ли сте знали где они живе?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Нисам знао где живе, него преко пријатеља сам сазнао и онда сам се понудио да сведочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. То Вас питам због тога што господин Катић када је саслушан у поступку истраге у децембру месецу прошле године се рецимо тога није сетио, односно уопште о томе није говорио него је чак рекао друго да је све то време био у Вуковару и онда се Ви појављујете и кажете не он је био код мене на тај дан на мојој слави. Ваша слава је?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Свети Аранђел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свети Аранђел и он се слави ког дана?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: 21-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 21. новембра?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Децембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 21. новембра јел тако, то Вас питам?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам где сте славили ту славу?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: То практикујем још од 1982. кад сам отворио кафић пошто ми је стан мали да славим славу код мене у ресторану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ресторану то радите? Колико имате гостију обично?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па око 40, 50 и онда сам решио да пошто је ту близу Николајевска црква, одмах преко пута, онда сам решио да ту славим ту моју славу и сваке године су ми долазили гости, родбина, фамилија и тако и онда сам се кад је покренут овај процес сетио да је Слободан, пошто се знамо од раније, пошто сам ја играо фудбал за «Земун» и он је долазио на стадион и тако смо се и упознали и у крају тамо где сам ја становао у Творничкој сетио сам се да је он био код мене тада и онда сам се понудио његовој фамилији, родбини да сведочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Причајте нам о томе значи где сте славили славу, тог Светог Аранђела 1991. године?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Сваке године славим у ресторану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико људи је било и откуд сад то повезујете са Катићем, знате, ту баш славу повезујете са Катићем?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па сваке године, рекао сам Вам, славим ту у кафићу пошто ми је стан мали, ту су многи гости долазили као и моја родбина и рекао сам Вам да сам се сетио тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је који кафић, како се зове?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: «Рибика».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Рибика»?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: И кад је почео тај процес ја сам се сетио да је и он био код мене да је дошао негде око, 20-ог око 12 сати, у маскирним униформама њих тројица са санитарским возилом који је имао ротацију горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20-ог, не 21-ог, него 20. кажете?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: 20-ог, да око 12 сати, пошто сам ја био у припреми, онда је он за славу и онда је он, дошли су њих тројица, и како да Вам кажем, почели смо онда ту да пијемо и да се веселимо. Било ми је драго што је жив и што је био тамо на ратишту и тако смо мало причали и остали смо бога ми целу ноћ и ујутру су почели већ, свештеник је био да пресечемо колач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Сутрадан. Ми смо остали ту целу ноћ смо пили и славили, онда су почели овај кажем Вам гости да долазе и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: 21-ог. 20-ог смо око 12 сати су они дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, кажете славили сте целу ноћ па Вас сад питам шта сте славили целу ноћ, кад славите славу, да ли славу славите 20. или 21?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: 21. и 22. али 20. кажем Вам они су дошли ту је било још гостију и остали смо целу ноћ смо пили ту и сутрадан је била слава и они су остали и сутрадан. У једном моменту ова двојица што су била с њим, они су отишли, да ли су легли у кола, не знам, Слоба и ја смо остали пили смо целу ноћ, цео дан и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говорите о 20-ом и 20-ом увече?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је отишао он онда?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Није ни ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остао је и сутрадан, цео дан?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: И ја сам остао исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: И ја сам остао исто, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сутрадан цео дан остао је на Вашој слави?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Вас добро схватам?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова двојица су кад отишли?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: То не могу да се сетим пошто сам већ смо ухватили како да Вам кажем од алкохола нисам ни обраћао, почели су гости да пристижу и фамилија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је дошао поп да освешта колач или?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па негде око 10 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око 10 сати изјутра?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада сте били заједно?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли је Катић био на Вашој слави тај дан, шта правите да ли правите ручак славски или вечеру или се то отегне, ја схватих да Ви то славите и 22. значи и вечера и то траје и траје?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Има и ручак има и вечера како ко дође тако се послужује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, разумео сам Вас.

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Он је био сво време ту у кафићу био је заједно са мном, ја сам ове друге госте сачекивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко су ова двојица што су са њим? Рекосте и они су у униформама маскирним, да ли и њих знате?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не знам, не познајем их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате њих? Да ли познајете овога господина што је дошао са Вама у суд Наић Живка, сад сте заједно ушли у судницу?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не познајем, њега сам видео први пут, прошли пут кад сам био овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте саслушавани у поступку истраге, да?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и кад је по Вама Катић отишао од Вас?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: То Вам не могу рећи сутрадан је отишао али да ли је предвече тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који би то онда био дан?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: 21-ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, 21-ви? Да ли је био на ручку, на том славском ручку Вашем?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па ту се стално јело, код мене у ресторану направим тај шведски сто па ко је гладан иде узима и тако да је све било самопослуга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А те ноћи, 20-ог увече, ко је све био у ресторану, рекосте остали сте целу ноћ?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Јесте, било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вас било више или само Ви и Катић?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Било нас је више, било је 10-ак, 15-ак гостију, био је ту и мој брат и остали пријатељи, кумови и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате кад се он вратио за Вуковар?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се после срели са њим први пут?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: После сам се срео с њим кад је завршен рат 1995, 1996. сам га срео испред Општине у Земуну и онда смо се поздравили и после сам га често виђао ту испред Општине а задњи пут сам га видео у Земунској болници кад је оперисан. Професор Јовановић га је оперисао и то је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте га видели последњи пут у јесен те 1991. године, а пре овога кад је дошао код Вас у кафани, кад је био на Вашој слави?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Виђао сам га раније пре 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него у јесен те 1991. године јел сте се сретали, рекосте видели сте се раније схватио сам да сте се познавали дуго из тих фудбалских прича, па да ли знате кад сте га рецимо видели последњи пут пре овог сусрета, пре ове ситуације о којој данас говорите везано за Вашу славу?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не могу да се сетим, виђао сам га пре 1990. по Земуну и тако, али не могу да се сетим задњи пут пре тога, пре славе кад сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта нас занима, занима нас да ли Вам је икад после тога био на слави? Тад је био на слави, да ли је икад после тога рекосте нисте га сретали више до 1995, 1996. док није рат завршен?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па нисам. Није ми био на слави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад Вам није био на слави?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога, пре ове славе, ранијих година?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не могу да се сетим, пошто много гостију долази ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, занима нас како то баш повезујете да је то сигурно било тада, те славе?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па рекао сам како повезујем, повезујем тако што чуо сам да је он био на ратишту и да је оптужен за ово кривично дело и онда сам се понудио да пошто сам га познавао од раније и на стадион је долазио гледао је утакмице онда сам се сетио да је био код мене на слави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кад ради ова кафана «Рибика» на Вашем имену?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: 1982.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1982, јер овде у поступку истраге констатовано је да је кафе «Рибика» отворен 1992. па сад да расчистимо?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Можда сам ја направио лапсус али 1982. што може да се види у списковима у Општини а имам и решење кад сам отворио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ову двојицу у маскирним униформама са Катићем, рекосте да не познајете?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате како су ти људи изгледали? Високи, ниски, тамни, светли у смислу пути, косе?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не бих могао да Вам кажем како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Никада их више нисте видели?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он био рађаван Катић? Да ли то знате?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не знам, јер ја нисам волео никада да причам о тим борбама и тако пошто имам много пријатеља и кумова који су друге националности и онда нисам хтео да га испитујем и да га питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово је рађавање је ли као повређивање некога ко Вам је ето пријатељ и познаник итд, па у том неком смислу да ли имате каквих сазнања везано за њега?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Немам, једино ту операцију што је имао, остало не знам, нисам никад ни причао, избегавам то да причам уопште о ратиштима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када сте били заједно на тај дан уочи славе и вече уочи славе, рекосте пили сте целу ноћ, па јел се причало о томе о тим дешавањима у Вуковару, о његовом ангажовању?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Рекао сам избегавам да причам о томе, али било ми је драго што га видим и онда смо се изљубили и рекао сам му да остане ту да буде мој гост и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је «Слонче»?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Била су ја мислим да га је довео како се зове надимак му је «Слонче», тај га је довезао ваљда с колима и још један момак». Ви говорите о том неком младићу под надимком «Слонче» када је саслушаван у поступку истраге то је један од те двојице који су били са њим?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па да, али га не познајем, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја Вас питам ко је «Слонче», Ви не знате ништа?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не знам «Слончета».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре Вас питам знате ли ишта о тој двојици, Ви кажете не знате ништа, а у истрази сте рекли да један од њих има надимак «Слонче», па Вас ја сад питам шта је тачно?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па не познајем га први пут сам га тад видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Тад смо се упознали, али то ми је избледело из сећања. Не познајем људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има један од те двојице надимак «Слонче» или нема, разумете?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да, има. Тад смо се упознали он каже «Слонче» ја кажем Ђорђе и овај други не знам како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сте запамтили, тај надимак?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Зато што је специфичан надимак «Слонче», да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су они остали, не знате кад су они отишли из кафане?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не знам, ја сам већ ухватио како се то каже нашим језиком мају са алкохолом и са осталим гостима и ту су улазили, излазили многи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви седели са Катићем за столом све то време или сте имали своја посла?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Прво смо били за шанком после смо сели, после сам ја морао да устајем и да сачекујем пријатеље и госте, али сам седео пар пута с њим и наздрављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли нам описати Катића како је изгледао? Рекосте био је обучен у маскирну униформу?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Маскирна униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комплетна?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Комплетна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, и јакна и панталоне, у том смислу комплетна?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: И онда је ту поред скинуо ту јакну поред чивилука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао капу какву?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Кад је ушао ја мислим да је скинуо капу, колико се ја сећам, у ресторану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то капа била, да ли то знате, каква је то била капа?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Сад да ли је црвена била не знам, ко беретка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код типа? Ко беретка?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је Катић у то време изгледао, да ли је носио браду, бркове, дугу косу, кратко потшишан, у том смислу Вас питам?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Имао је дугачку косу мислим оно мало дужа, није се бријао не бих рекао да је пуштао браду него можда се није бријао једно пар дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, оно необријан?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У поступку истраге Ви сте рекли када Вас је судија питао када сте га после тога видели, први пут Ви сте рекли «после тога га нисам видео, после тога сам га видео кад је у болници био сад скоро кад је оперисао грло», знате?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: То сам и рекао и на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас рекосте тамо 1995, 1996., а ова операција грла је била 2003, тако би требало?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Виђао сам га тамо испред Општине, сам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Општине, да?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражни судија Вас пита јесте ли седели са њим или нисте «па радио сам али нисам седео, све сам госте дочекивао и тако поздрављао се с њима нарочито исто ми је слава била»?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да, то сам рекао и малопре да сам дочекивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало сте седели са њим, мало сте радили своје послове и тако?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Независно за славу да ли је Катић код Вас иначе долазио у кафић, пошто Вас је колега питао за славу, а да ли иначе сврћао независно неким другим поводима?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Свраћао је раније мимо славе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То Вас питам. Колико често је долазио?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па долазио је.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Шта то значи долазио је?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па на пример једанпут недељно или два пута на кафицу или на пиће.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Кажете да је то било раније, на који период раније се то односи?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па од кад сам отворио 1982, па.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Све време значи до ових дешавања долазио је редовно?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да, јесте.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел он знао иначе која Вам је слава?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па можда сам ја причао о томе да ми је слава Свети Аранђел.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Мислим, кажете да је дошао дан пред славу да ли је он то наменски дошао Вама за славу или је случајно ту свратио као иначе па је?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЋОРЋЕ: Ја бих рекао да је случајно дошао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Спомињали сте да сте знали да сте чули од некога уствари да је он на ратишту, јел тако и да није био то неко време, после кажете дође код Вас, јел сте га питали откуд он ту обзиром да знате да је на ратишту, да ли је дошао неки викенд или како се десило сад да дође ту?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЋОРЋЕ: Рекао сам Вам малопре да сам се ја изненадио кад сам га видео а уједно било ми је драго што га видим.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, па питам да ли сте са њим разговарали ако знате да је на ратишту, одакле он сад ту?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЋОРЋЕ: Па нисам га питао, јер знао сам да је на ратишту и онда ми је било драго што је свратио код мене.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, мислим кад је на ратишту онда је необично да буде и на ратишту и овде па зато питам?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЋОРЋЕ: Нисам га испитивао како је и шта ради тамо и тако.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Рекли сте у истрази да је дошао са неким санитарским возилом, да ли сте га питали какве то везе има с њим, откуд са тим возилом, мислим да ли је било необично да дође са санитарским возилом код Вас у кафану?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЋОРЋЕ: Нисам га питао јели пре тога су исто долазили неки са других ратишта исто са колима милицијским и други момци, не из Вуковара него.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па Вам је то изгледало нормално?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЋОРЋЕ: Нормално, да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Рекли сте да сте нешто за то време гледали на телевизији да је била нека емисија о Вуковару?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЋОРЋЕ: Јесте гледао сам како ће Вуковар да буде ослобођен.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То вече кад је он био ту тог дана?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЋОРЋЕ: Јесте и било ми је дрго што ће да буде Вуковар ослобођен.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли сте нешто коментарисали заједно, да ли сте разговарали у вези борби, ипак он са ратишта долази, да ли, то је била тема у то време?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЋОРЋЕ: Рекао сам господину да само сам се изљубио с њим и кажем драго ми је што су ослободили Вуковар.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не мислила сам чисто док је тај филм или тај не знам ни ја шта је то било претпостављам нека епизода, неки приказ, да ли сте нешто коментарисали јер он је баш учествовао сад

је ту код Вас, да ли сте о томе мало причали како је прошао то, јел било тешко, нека општа нормална комуникација у вези тих дејстава у том периоду?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Нисам га питао о томе, јел ове друге који су пре тога долазили никад никог нисам питао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То знам, рекли сте из којих разлога, али пошто се то баш непосредно ту дешава Ви седите с њим, приказује се емисија, баш је тако нека коинциденција просто неминовно се намеће да би евентуално могли о томе разговарати, па Вас у том смислу питам да ли сте нешто коментарисали неку обичну конверзацију ништа?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Вероватно смо причали о томе али не могу да се сетим једино кад је то било на телевизији и да сам му честитао пошто је и он један од учесника за ослобођење Вуковара и он каже боље да не причам каже шта је све тамо било и тако, колико се ја сећам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А не знате на шта је то мислио под овом реченицом коју сте управо сад изговорили?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Мислио је на то како је тешко и како је опасно.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел то Ви претпостављате или Вам је он образложио своје мишљење?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Он ми је само рекао боље да не причам како је тамо и онда сам ја прекинуо и нисам тражио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И Ви сте само закључили значи ништа он није на шта се то директно односи говорио?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само још да Вас питам после значи ових догађаја независно за Вашу славу, да ли је опет долазио код Вас некада?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Долазио је после ратишта у Општину пошто је и мени Општина близу па свратио би.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Значи наставио је да долази повремено, јел то хоћете да кажете?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И дан данас јел долази још увек Ви имате ту кафану, тај кафић јел тако, јел долази сада, јел се дружите, јел га виђате?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па сад га не виђам, чујем да је у притвору.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, нисам мислила моментално него у овом периоду пре притвора, значи ипак је то доста дугачак временски период, то је 12 година до?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Долазио је кажем Вам виђао сам га у Општини и увек кад га сретнем кажем наврати на кафу, на пиће.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли сте икада после спомињали нешто у вези са ратиштем, са борбама, са догађајима из Вуковара, да ли сте било шта причали?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Нисам, рекао сам ја избегавам то пошто имам рекао сам Вам и кумове који су друге националности и пријатељи.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, мислила сам да ли је он случајно причао, да ли се започео неки разговор па је он једноставно причао о томе?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Кажем код мене у ресторану кад почне неко да прича тако о ратиштима и то ја кажем молим Вас немојте да причате о томе то ме не интересује.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да разјаснимо нешто господине Величковићу, нисам сигуран да сам Вас добро схватио, Ви рекосте да сте гледали неку емисију на телевизији да ће Вуковар бити ослобођен?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не, да је ослобођен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекли сте да ће бити ослобођен, јел тако?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: То је лапсус вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је ослобођен?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко Вам је Мирослав Величковић?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Мој брат рођени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваш брат рођени?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та кафана била регистрована на његовом имену или на Вашем?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Јесте пошто је те 1982. није могло да буде регистровано на обадвоје, пошто смо нас обојица играли фудбал онда је регистрована на њега сад је намене пошто је он отишао у пензију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Чини ми се да је данас рекао да је Катић, окривљени Катић дошао са још двојцом санитарским возилом код њега 20. у 12 сати око 12 сати, јел то по дану или ноћи?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: По дану.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Зато што постоји недоумица везано за његов исказ у претходном поступку где каже 1991. сећа се да је то био датум 20. на 21. негде после 12 часова дошло је њих тројица белим аутом, значи зашто помиње онда 20. на 21. око 12 ако то није ноћ него дан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То и јесте заиста тако господине Величковићу констатовано као Ваша изјава, немамо разлога да сумњамо да сте Ви то управо тако рекли јер је то исто снимано на начин како се сад снима, дакле, ништа не преносимо и не интерпретирамо. Елем, Ви сте рекли «1991. године сећам се то је био датум 20. на 21. негде после 12 часова дошло је њих тројица са белим аутом», итд., касније сте Ви разјаснили, дало би се закључити да је то било уствари 20. иза подне, али је ово тачно?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Иза подне да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Има и друга страна председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да 26. није био ово знам, 20. на 21. зато што ми је слава била Свети Аранђел и знам да је ту дошао итд.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Има и доле 20. после 12 ту су остали целу ноћ, ту негде по средини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, разумете све ове сугестије односно предочавања?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Разумем, можда сам онда направио лапсус, а сада Вам кажем ја се сећам која је већина од гостију била, ја могу и њих да позовем који ће исто да потврде ове моје речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате се већине гостију тог 20?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: И моји родитељи и мој брат и моја сестра и кумови који долазе сваке године на славу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је сутрадан то је слава сутрадан?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То бих разумео да се сећате да Вам из године у годину долазе неки исти људи на славу, али ово је дан пре тога?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: 20. моја супруга је била и моје кћерке које су помагале, чистиле ресторан и спремале храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, сада да расчистимо, кад су они дошли, та тројица Катић с овом двојицом, кад су дошли, да ли су дошли 20. у току дана или 20. на 21.?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: 20. у току дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви сте у неколико наврата рекли 20. на 21. па сад 12 сати није разјашњено да ли је то у подне или увече?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па у подне после 12 у подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел су тада тог 20. око подне ту и његови кумови и пријатељи, јел су тада славили, ја могу да схватим да је ту присутна његова кћерка и они који припремају славе и супруга не знам већ ко од фамилије, али да су тада присутни кумови и остали, не слави се слава није до дочек нове године да се чека 12 па на овај, него?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је коментар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Када долази окр. Катић са том двојицом у његов локал тада у то време када он наводи и члан већа је питао нешто у том правцу па бих се ја само надовезао, да ли разговара са Катићем око тога одакле он долази, да ли долази директно из Вуковара тим возилом санитарским или већ борави пет, шест дана у Београду, Земуну, да ли води разговор на ту тему с њим око тога одакле долази?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Јесам разумео сам. Нисам имао потребе ни да га питам, видео сам санитарско возило вуковарске табле, рекао сам Вам да смо причали и гледали ту емисију како се ослобађа Вуковар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли пита јел директно долазиш из Вуковара или си ту боравио пар дана или како овде у Земуну, у Београду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишта у том смислу разговарали? Шта сте закључили?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: «Јел си довезао неког?»

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Ја сам закључио да директно долази из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је директно дошао из Вуковара?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево и сад употребисте израз гледали смо емисију да се ослобађа Вуковар што би подразумевало да то још није било него да то још траје, а и малопре употребисте тај израз и убацисте лапсусом?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Емисија је била на телевизији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Немам више.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је радио кафић са гостима овим случајним?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Редовним?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Јесте.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је је било конобарица или неких момака који раде?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не, моја супруга ради у кафићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали запослених, нисте имали запослених конобара у кафићу?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не, све фамилијарно ради, супруга и зет они раде.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је 21. радио кафић са гостима редовним ове нормалне?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Није радио, али ја никога нисам спречавао да уђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иако ту одржавате славу и имате своје госте?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Ником ништа нисам наплаћивао ко год уђе почастим га пићем зато што ми је слава.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Кад су почели да долазе гости за славу?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Рекао сам да је свештеник био око.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Свештеник око 10 долази?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Јесте одмах после тога ту ми је била и фамилија, после тога су почели гости да пристижу.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли су током ноћи 20. на 21. било колико макар мало спавали било он, било Катић?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Рекли сте овде да су та кола као хитна помоћ нешто тако бели, јели то био бели цивилни или војни, какав је био тај и јесу ли била хитна помоћ?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Имао је црвени крст ознаку и имало је горе ротацију.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А јели био које боје, беле?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Беле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па беле?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А како је отишао Катић, када и са чим је отишао?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Ја сам рекао да се не сећам кад су ова двојица изашла он је тек сутрадан отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је отишао сутрадан рекосте да је остао на ручку итд., али Вас пита пуномоћник како је отишао? Запазили сте да је дошао са овим комбијем, јесте ли запазили како је отишао?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Рекао сам Вам да смо много попили сачувај боже колико смо попили, тако како је изашао ја и не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ова двојица дошли по њега у том смислу?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не сећам се пошто сам и ја био како се каже у таласима.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Више пута је господин Величковић рекао да су много попили, боже сачувај?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не само нас двојица него ко год је долазио.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Мене интересује, ми сви знамо да је обичај да домаћин не сме бити на слави мора да дочекује госте, јесте ли Ви дочекивали госте?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Ја сам са сваким морао да наздравим, са сваким сам морао да наздравим, а сада.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Битно је човек јел био пијан или није на слави?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Бога ми јесам.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Толико је био пијан да не зна како је отишао кад. Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, даље молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сведок сећа ко је све те ноћи значи пре славе био са њим? Да ли је супруга била?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Она је отишла раније кад је видела да сам ја већ ухватио како ми то кажемо залет, мају, било је и других гостију редовно који су долазили.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, ал' ко је водио рачуна о гостима ако сте Ви били у том стању?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Рекао сам Вам моја супруга која ту ради.

НАТАША КАНДИЋ: Рекосте она је отишла.

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Она је отишла касније када је видела и оставила је и онда је искрено Вам кажем свако ко би улазио у шанк и узимао пиће да пије тако да нисам водио ни рачуна ни контроле ни ко је шта пио нити сам наплаћивао ништа.

НАТАША КАНДИЋ: Јел то сутрадан или 20?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: И 20. и 21.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је био још тада, да ли се сећате?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па сећам се било је ту још пар пријатеља нас 10 до 15.

НАТАША КАНДИЋ: На слави или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате иједно име?

НАТАША КАНДИЋ: Тог претходног дана или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те вечери да ли знате иједно име?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Знам, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Био је господин Михајловић «Бели», то је један мој друг из Бановаца, био је један Дамјановић, једно време је био и мој брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, откуд знате да су била ова двојица Михајловић «Бели» и Дамјановић?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Зато што су ми они сваки дан ту од 1982. сваки дан су ту. Сваки дан долазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи ако долазе сваки дан онда је немогуће да су тај дан прескочили, хоћете то да кажете?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Јесте, добију одмах минус ако не дођу, цртицу како ми то кажемо, ево и дан-данас сваки дан су ми у ресторану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нису остајали ваљда по сву ноћ, овде је питање ко су људи који су остали целу ноћ с Вама, рекосте било је 10 до 15 људи?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па не могу осталих да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Целу ноћ, сутрадан ујутру па се то наставило?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: За њих двојицу могу зато што ми сваки дан долазе ево од 1982. кад не дођу један дан лупим им минус – цртицу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, а да ли се сећате још некога?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: А било је и других, рекао сам Вам да је и мој брат био и супруга али су они отишли предвече.

НАТАША КАНДИЋ: Како предвече, које предвече?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20. предвече?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Сад покушавам да вратим филм ко је још био, ја мислим да су ми и кумови били који су 20. Матошевић Иван, он је иначе по националности Хрват са његовом супругом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису ваљда оба двоје остали сву ноћ?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Нису, они су исто отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дочекао зору с Вама, Ви и Катић сигурно, Бели?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Бели и господин Дамјановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко још?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Знам да је остало још њих троје, четворо, али не могу да се сетим давно је то било.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли зна где Катић станује?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна.

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Сад не знам где станује иначе раније док сам играо фудбал он је становао ту преко пута «Обуће» у Творничкој улици.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се изненадио кад је Катић дошао будући да га није видео?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Јесте, нисам га дуго видео.

НАТАША КАНДИЋ: Јел није било чудно што Катић после тога долази тек негде 1996. године, да ли га је у међувремену тражио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад да ли је било чудно, добро, не морате одговорити на ово питање.

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Нисам га тражио могу да одговорим.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је од тог 20. кад је Катић дошао до одласка да ли је Катић одлазио својој кући па се враћао или све време је био у ресторану?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кад је дошао 20. па отишао?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Ја мислим да је сво време био ту.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може да се сети та емисија коју су гледали шта је тачно који је програм био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је приказивала, о чему се то радило?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Пад Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Ја мислим да је пад Вуковара да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је тако?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Па колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако опште да из тога ништа не?

НАТАША КАНДИЋ: Да се сети неке слике шта је неко ко се појављивао на тој слици, јел су гледали дневник или је то нека била специјална емисија шта?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Ја мислим да је то била информативна емисија и колико се ја сећам да је Шљиванчанин држао неки дијалог са неким, толико могу да се сетим и приказивали су рушевине мислим Вуковара.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може да се сети на чему је Шљиванчанин стајао? На рушевинама сад је рекао?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Него?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Стајао је с неким да ли је то неки страни дипломата да је с њим дискутовао.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, немам ништа више.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је било славских гостију 20-ог?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Било је ових који су остали они су остали као тај.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Не, да ли су гости који долазе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људи који иначе долазе за славу, да ли су Вам дошли можда 20., а не 21.? Ви рекосте били су ти кумови па су отишли?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Били су кумови, био је тај «Бели» Михајловић, тај Дамјановић.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Добро, «Бели» је стално ту он није на слави?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Он је остао иза славе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље питања молим, бранилац?

АДВ. БОЈКОВ АЛЕКСАНДАР: Једно питање судија ако дозволите, сведокова супруга, сведоков зет, Михајловић «Бели», Дамјановић итд., да ли они познају Слободана Катића?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Знају.

АДВ. БОЈКОВ АЛЕКСАНДАР: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени?

Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

Да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд господине Величковићу?

СВЕДОК ВЕЛИЧКОВИЋ ЂОРЂЕ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове доласка не тражи.

Хвала можете ићи.

Позовите сведока Наића, молим Вас.

Сведок НАИЋ ЖИВКО.

Господине Наићу, име Вашег оца је?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Чедомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Женски фризер и угоститељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живите где?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: У Земуну, Банијска бр. 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени и када?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: У Земуну, 17.09.1975. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1975., имате ли можда личну карту са собом? Дајте. Ово проверавам када сте тачно рођени.

Сведок НАИЋ ЖИВКО, са подацима као са записника од 19.04.2004. године, упозорен, опоменут, уз подсећање председника већа на заклетву за сведока исказује:

Само пре тога господине Наићу да ли, видим да познајете оптуженог Катић Слободана?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Како да не, одрастао сам поред њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у каквим сродбинским односима, нисте?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Ко да јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као да јесте?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Значи од малена он ме је подигао и што се каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање је да ли сте у каквом крвном сродству, тазбинском итд.?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Дакле, нисте у сродству, у реду. Господине Наићу саслушаћемо Вас као сведока дужни сте да казујете истину, за давање лажног исказа се кривично одговара. Предвиђене су казне затвора до 5 година. Не морате да одговорите на питања чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Када сте саслушавани прошле године у априлу месецу од стране истражног судије такође сте овако упозорени и поучени, али и заклетви, читали сте заклетву за сведока ако се сећате, па Вас ја само подсећам на ту заклетву. Кажете као да сте у сродству са Катић Слободаном, шта то значи?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па знате шта он ми је био и све и ја њему и он мени, више он мени, јел ту смо били у комшилуку стално је водио бригу да не идем неким кривим путем што сам ја то накнадно после схватио и шта ја знам, углавном није ме водао, он је био склон мало женама и тако и алкохолу, ја сам био и млађи што се каже није ме водао ни по кафанама ни, увек је гледао да ме некако праведно изведе на пут што се каже. Значи подршке ми неке давао и све после оно кад је отишао на ратиште зато што сам и позван, знате и све ово што сам давао изјаве и то. ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Ви сте рођени 17. септембра 1975. године, а господин Катић је 1957. годиште?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Да, ја сам рекао да је он тада дупло старији малтене био од мене ми се знамо још од 80-их јел ту смо улаз до улаза као што се каже и клинче сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18 година је разлике између вас двоје?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Знам да је дупло била у то време отприлике разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И више.

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Али за годину дана, две није проблем, али знамо се чак од 80-их шта ја знам, четврте, пете, не могу да лупам, значи пре тога још дуго, дуго јер као клинче оно стално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви ово време о коме ми говоримо и о коме Ви говористе у истрази имате 16 година?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли похађате неку школу?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Тада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па ишао сам у «Змај» и због тих дана што сам и био с њим и пре тога није ни нешто ишла од руке школа да се искрено разумемо, значи ту сам и избачен, чак тих дана нисам ни ишао у школу, после сам накнадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то дани?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па ја сам рекао од 18. до 22-ог, значи тај изричито.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 18. до 22. новембра?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Новембра 1991. године, тако је тај дан изричито памтим јер је тај дан било ослобођење Вуковара, то смо гледали ја и он на телевизији, он је тад и дошао. Били смо код њега кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је дошао у Земун, када?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: У Земун 18. током дана сад ја не могу сад тачно да чини ми се негде пре подне да је било тако, ја сам га још задиркивао гледали смо на ТВ-у и кажем какав си ти то ратник Вуковар се ослобађа а ти си овде, на шта се он мало и наљутио био, каже дошао сам због рањеног другара да га видим у болници који сам ја сазнао касније да се зове Џо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, какве су његове активности Ваше практично схватио сам да сте заједно били те дане?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Да, да били смо он је дошао с неким комбијем је дошао стар је био, имао је нека ротациона светла као налик на хитну помоћ оно са што кажу ужас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким је дошао, ко је био са њим?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Он је сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам је дошао, добро?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Само ме овај господин сад деконцентрисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам разумео.

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Мало ме кажем господин деконцентрисао овај што се смеје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да Вас било ко деконцентрише, гледајте у нас овде и нама причајте.

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Добро има нека шапутања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колеге ће се уздржати од коментара, добиће прилику молим вас немојте тако, колеге, добићете прилику наравно да поставите питања сведоку. Кажите?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Дошао је тог дана, тај комби је не знам имао је неких проблема са паљењем чини ми се алнасер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да је он сам возио тај комби, то Вас питам?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Да сам је дошао, отишли смо код електричара Бебета има ту у близини непосредној код нас где се тај алнасер одради. Он је то одрадио чини ми се чак и тад требали тог дана да идемо код Џоа али нисмо отишли због комбија. Сутрадан смо отишли, ја, он и Мића звани «Слон» из Земунa, значи његов другар који је у Земуну био, он је ишао с нама, чекао је нас је у комбију тог првог дана. Ми смо се после вратили кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, да ли је то колега Даниловић? Колега Даниловићу ја Вас молим да се суздржите. Добро, ми смо схватили то као кашаљ. Мића звани «Слон», о ком дану сад говорите?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Да Мића «Слон». То Вам говорим сутрадан о 19. и 20. смо исто ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко је ишао?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Исто, ја, он и Мића «Слон», исто нас је Мића «Слон» чекао у комбију, ја и Слободан смо отишли, ја сам прошле године дао изјаву да је Џо дао новац Слободану на зајам. Јесте дао му је новац, ја сам мало после и размишља, нас није испратио ја сам чини ми се да сам изјавио да нас је Џо испратио, ту је био пошто је Џо имао је неки баде-мантил, сећам се да је лежао у кревету, он је дао новац Слободану и ту се још појављује један човек исто који је био у болници исто у баде-мантилу и он нас је испратио исто ту да ли је био рањен или шта ја углавном знао је Слободана, ту су причали, шта ја знам, отишли смо после у Земун, њих двојица су ме оставили код аутобуске станице «Мухар», а успут су разговарали иду у неку кафану ни сами нису знали где ће, онда су чини ми се изненада да су рекли да ће да иду ту где су ишли и још са неким другаром да се нађу да ли с ратишта неки или шта, знам да је Мића углавном обукао прслук и нешто, било му је хладно није ни имао грејање тај комби ништа, обукао је да ли прслук, углавном је маскирну имао чини ми се да је горњу блузу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: За Мићу «Слона» Вам причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мића «Слон» је био обучен како?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Био је нормално обучен, него било му је хладно, да ли му је Слободан дао бунду неку ону маскирна је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је Слободан био обучен?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Слободан у маскирној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У маскирној униформи, комплетној, панталоне, блуза?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Да, да, имао је чини ми се чак и прслук да је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А капа?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Беретку је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која беретка, зелена беретка, црвена беретка, плава беретка?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Чини ми се да је некако чак да је зеленкасто жућкаста, али није то ни носио, то је стално стављао шта ја знам, углавном је није носио на глави и видео сам оно повијену, јер и ја сам исто волео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као је он изгледао у то време, брада, бркови, коса, кратка, дуга?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Чини ми се да је мало запуштенији тад био са косом, имао је и бркове онако благе, мало они чини ми се да је чак био мало и необријан, оно што се каже тамо на ратишту шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, е шта сте радили 18., односно 19. после те посете Џоу?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Кући смо били, били гледали смо ТВ стално се то вртело на телевизији још 10 дана то што је ослобођење било, то се вртело данима на телевизији, мени је било занимљиво да гледам и њега сам увек мало, мало па га задирнем «какав си ти то ратник», наљути се и ово и оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога сте били кући, код Вас или код њега?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Код њега, па то је улаз до улаза, ја сам нон-стоп био ту код њега нон-стоп ја сам и кад он није био ту ја сам му с мајком био стално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се то врти на телевизији? Шта се то врти?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па то ослобођење Вуковара, било је рушевина, било је весеља оно што се каже ратници, шта ја знам углавном колико се ја сећам из тог времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, 20. кажете били сте код Џоа исто пре подне?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: То је било негде чини ми се пре подне негде око 10, 11 сати да смо били, да су они мене оставили у Земуну негде тако око подне на станици и то знам да су причали успут где ће да иду, овамо, тамо, да ли чини ми се да је Слоба рекао имам ту једног другара па смо код њега. Сутрадан се виђам са Слободаном, значи тог дана га после нисам видео, отишао сам кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се видели сутрадан?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Сутрадан, ја чини ми се ја сам прошле године рекао да је то било после подне. После подне он је тражио, кукао је мамуран, видео сам, знао сам да је ишао у кафану мене никад није ни хтео тад у то време да води, после смо ми ишли стално смо били у контакту. Ишао сам чак и сокове неке да му купујем, да га лечим. Тај дан је био кући после, спавао је и тек је сутрадан после подне кренуо назад за Вуковар и повео је покојног Бакића, то се јако добро сећам. Значи 22. 22. је повео Бакића, значи 21. је дошао тад после подне, чини ми се да некакву славу је спомињао тада. У кафани је то знам да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан сте тек сазнали били су у некој кафани, знам сутрадан је цео дан?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Знао сам и тог дана, па није он мене никад хтео да води по кафанама јер ја сам био малолетна и знате како је то, мислим малолетан није то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја сад читам шта сте прошле године рекли: «Сутрадан сам тек сазнао били су у некој кафани, знам сутрадан је цео дан кукао да га боли

глава, чак сам му и сокове ишао куповати», па би се из овога дало закључити да сте Ви са њим цео дан сутрадан, а из овог сад што рекосте опет да сте код њега били после подне тек?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па добро сад, чини ми се да је после подне било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иначе, господине Наићу, интересно како се Ви тако добро сећате?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Како се не бих сећао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуно тих ствари. Па, видите, у овој судници смо ми саслушали једно 50-60 људи и верујте, ни ти који су тамо били у Вуковару, не знају када је Вуковар ослобођен.

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Е, па то је интересно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви се као дечко од 16 година, тврдите да је то било 18.

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Како не бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас сада питам, да нам некако објасните, како је то могуће да Ви са 16 година запамтите и да се сетите после толико времена да је то било баш 18., кад, ево, кажем Вам, људи који су били у Вуковару?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не знају када је ослобођен Вуковар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, интересно је баш сваке године после, ја знам, значи, била је годишњица ослобађања, наредних 3-4 године, ту је и Слободан и остао и оженио се и стално ишао, што се каже, и све. Како не бих знао да је 18., па то је сад интересно да други не знају, интересантна ствар, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су тамо, који су били тамо, тај дан, официри тадашње ЈНА и тако даље, који су можда водили неке дневнике, уписивали, дакле, знају, не знају?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Интересно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Сви су се веселили тад када је било. Баш интересно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче је један човек био ту из Вуковара, који каже: знам, било је то негде у новембру? Знате?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Господине, ја, значи, сигурно гарантујем да се тог дана изричито сећам. Волео сам, и ја сам хтео да идем, што се каже, али не може, како ћу ја ићи. Како, ја сам био, волео, што се каже и униформу и све, како не бих знао, па то се из дана у дан све знало. Не у Вуковару, углавном та ратишта и ово-оно, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, добро. А сада нам реците, господине Наићу, откуда Ви овде уопште?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Како откуда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога, да се Ви појавите на суду?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Ја сам Слободановој супрузи, у контакту сам с њом, јер откако је он у затвору и пре тога и са Слободаном, нон-стоп смо се посећивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Онда сам рекао да ме представи за сведока. Значи, што знам да је тих дана био са мном, зато сам и казао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви то са њом причали? Када је притворен?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Нон-стоп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је притворен?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Да, када је притворен, како не. Добро, после притвора оно када је притворен, па после, значи, када сам чуо о чему се ради и шта, ја сам рекао: бре, Рујка, пошто је ја Рујка зовем, сада се можда она и смеје, али није ни битно, тада је био са мном. Значи, сигурно је био са мном. Ја јесам тада био малолетан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер, видите.

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Ја сам њега волео, обожавао, и када год је долазио, није само долазио тај дан. Он је долазио и пре тога. Он је мало-мало долазио, он, не прође 6-7 дана, он дође, те дође по, шта ја знам, по сокове, цигаре неке, шта је возао, стално је нешто возао. Није био, колико сам ја разумео, он, ја не верујем да је он некада, да ли је и опалио метак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите, он када је прошле, односно сада већ предпрошле године у децембру месецу саслушаван у поступку истраге, уопште није говорио да је био у Земуну, да је био са Вама, да је био било са ким, каже да је био у Вуковару?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, добро, знате шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да је био у Вуковару?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Знате шта, сада ћу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је био у Вуковару? Знате и после тога, сте Ви саслушавани ово као неко ко тврди да је он био, уствари, са њим?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Ја не знам како је он то изјавио, можда да није Вуковар као ратиште не постоји, али то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас зато питам?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Ево, сада ћу Вам рећи. Ја имам можда мало иста мишљења као и он, одрастао сам што се каже тако, ја знам зашто је оптужен овде и све, значи, можда ће неко рећи од тих сведока да не знају. Једном ако убијете човека или нешто, а имате пре тога и после тога још по сто весеља и пијанства, никада се, једног можда весеља и пијанства нећете сетити. Али, злочина ћете се увек сетити. Ја сам и прошли пут рекао, Слободан не зна ни пре два дана да је био, да га сада питате. Е зато сам Вам, ако ме разумете, у мојој прошлој изјави сам то казао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, тај дан и други дан сте били заједно са Мићом, звадим «Слон»?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Да, да Мићо је «Слон», то је ту Слободанов другар, који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте код Цоа у болници?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Јесте, он је био, чекао нас је довзао у комбију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И растали сте се?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: На Мухару у Земуну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Њих двојица су отишли?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Отишли су, чини ми се да су још са неким требали да се нађу, да ли су се нашли, да ли нису, то не знам. Знам да је после причао, оно сутрадан да је, пијанчили су, шта ја знам, веселили се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Наићу, да ли сте, откада сте прошле године саслушавани у поступку истраге, да ли сте у међувремену с ким што разговарали и контактирали, рецимо са господином Величковићем?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Са?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај човек који је дошао са Вама ту?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, знате шта, ја њега не познајем, знам оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте што причали са њим?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Земун је мали, ја знам да он држи кафану и то, али не, не, оно јавио сам се нормално: здраво-здраво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са било ким разговарали?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре овог данашњег сведочења, да ли сте са било ким разговарали везано за све ово о чему сте нам данас причали?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни са ким?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не. Па нема шта, са ким да разговарам, када се нико ничега не сећа, као што сте малопре казали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас питам, то што сте рекли да сте се и после виђали са њим и наставили да се дружите?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Да, да, како да не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Пошто сте били јако добри, да ли сте, пошто сте рекли да сте знатижељни, да сте мало старији би радо отишли и тако даље, да ли сте га питали у вези догађаја са ратишта, јел Вам причао нешто?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не, не, не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То што кажете да сте гледали тај филм то касније све, мислим шта се дешава, после свих тих догађаја, да ли сте питали, како се дешавало, то су ипак озбиљни догађаји, необични, ратни услови, није нешто што свакодневно имамо? Да ли сте се интересовали, како се то одвијало, да ли је било неких интересантних догађаја, нешто што се овако дешавало, да ли сте са њим разговарали у вези тога?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не, не. Нисам, и да сам га питао, он би сигурно, никада не би ништа, на пример, јер био сам млад, знате, ја знам ту је било и борбе и рата, мислим, ружних сцена, никада он мене није упућивао на такве ствари. Нити сам га питао, мислим, нормално.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ви кажете да сте били јако знатижељни и да сте Ви волели да то чујете?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Како да не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па некако логично се намеће закључак, ако нешто желите да чујете, а он је управо био на ратишту, да сте га и питали нешто око тога?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Знате шта, ја сам другачије то замишљао, на пример, тај рат, тада од 16 година, какав је био, значи.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А како сте знали какав је био, када нисте били?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па знам после како то, и дан данас се врти на телевизијама и све. Како сам сазрео, пратим све, све разумем.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Апсолутно Вас разумем, али пошто преко њега који је учествовао на ратишту, би био неки први контакт? Никакав, никада?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Нисам питао. Нисам никада у животу.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нити је он уопште било шта причао?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Никада није ни причао. Баш никада није ни причао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ни у каквом друштву?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Ни после тога.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Пошто кажете да сте стално били с њим?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не, не, не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То Вам није ништа необично да не причате о тако неким стварима?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, да ли је он са неким причао, са мном, не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, не, у односу на Вас, пошто Ви кажете да сте се специјално интересовали?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, интересовало, како се нисам интересовало.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И ништа од њега нисте сазнали?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па мене што је интересовало, интересовало ме је тако на пример, како да Вам кажем, дечачки оно, волео сам, на пример и оружје и ово и оно, као дечкић.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па, у том смислу, да ли сте га нешто питали?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Није он ни долазио са оружјем, нити шта, шта ја имам њега да питам? Ја нисам то после схваћао, пре тога нисам ни схваћао рат, рат као рат, као озбиљност.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: О неким друговима са ратишта, о неком дружењу, то су била позната дружења са ратишта која остају? Ништа нисте причали никада?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не, не, о томе нисмо. И не би ми ни одговарао сигурно, да сам га питао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, то сад посебно да ли би, али чисто да ли сте? У реду. Хвала.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Рекли сте да у периоду од 18. до 22. новембра нисте ишли у школу?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не. Нисам ни пре тога а ни после тога. Ни пре тога нисам ишао, ни после тога. Значи, тих дана су ме, овај, баш је оно било и закључно, што се каже, а није.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Шта су Вас тих дана?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Шта су Вас тих дана, кажете, тих дана, шта?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, тих дана нисам ни ишао пре тога у школу, јер ме није интересовало, на пример, отац ме је, ево сада ћу Вам рећи, он је уствари 31. годиште, а ја 75., значи то је велика разлика у годинама. Он је био у Змају радио, хтео је машинбравар да ме стави, сестра ми је угоститељ.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА – НИКИЋЕВИЋ: А пре тога, јесте одсуствовали из школе? Пре тога?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Јесам, јесам, одсуствовао сам. Али, ово је баш било оно крајње што се каже?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА – НИКИЋЕВИЋ: Јесу ку Вас избацили из школе?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Јесу, јесу, као машинбравар, мени се то занимање никада нијесвиђало, после сам похађао и курсеве и онда сам угоститељску завршио, женски фризер, после сам ја својим путем наставио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА – НИКИЋЕВИЋ: Пошто кажете да сте се дружили, како су се одвијала ваша дружења? Како може један дечко од 16 година са тако старијим, како се ви то дружите?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Како се дружимо?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА – НИКИЋЕВИЋ: Да, опишите каква су то дружења, у чему се састоје ваша дружења?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, лепо, мени се увек свиђало, тако дође, увек идем и на клопу, идемо и вамо и тамо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА – НИКИЋЕВИЋ: Где Вас води на клопу?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, на киоск, на пример, на плескавицу некада, значи, никада ме није водио у кафану.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А јел он воли кафане?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Ко, он?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА – НИКИЋЕВИЋ: Да?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Обожава. Обожавао је тада?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА – НИКИЋЕВИЋ: А јел често иде у кафане?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Сада није, ово у задње време како је операцију имао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА – НИКИЋЕВИЋ: Ја Вас питам за тај период?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Ишао је, да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА – НИКИЋЕВИЋ: Стално је ишао?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Стално, па оно ишао, када год дође из Вуковара, мало-мало па оде.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА – НИКИЋЕВИЋ: Па како се Ви онда дружите, ако он стално иде у кафане, а Вас не води?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, не води ме. Па ја сам био, када год је он дошао, ја сам радовао се ко куче.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА – НИКИЋЕВИЋ: Добро, то је друго што се Ви радујете. Ја Вас питам како објашњавате, стално се дружите, а он воли кафане?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па бранио ме је од старијих који су ме малтретирали, па сам имао и заштите неке као дете и ово и оно у тим свим стварима, како не бих, просто ме је обожавао и ја њега и дан данас и тако.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА – НИКИЋЕВИЋ: Не, Ви мени не одговарате на питање.

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, одговарам Вам на питање.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА – НИКИЋЕВИЋ: Ја Вас питам, ако се ви стално дружите, а он стално иде у кафане, како то Вас не води у кафану, какво је онда то дружење?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Госпођо, шта значи стално? Стално значи када иде сваки дан. Ја сам рекао када дође из Вуковара оде па загине по дан-два, он буде по пет-шест дана кући, ту смо стално кући, никада није из куће излазио, на пример, када тако из кафане после се лечи, шта ја знам, ово, оно, зезамо се, да извинете на изразу, дружимо се тако увек, играли смо и карте и ово и оно. Све оно пријатељски, приче и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Први пут данас говори о томе, да се тај момак који је био са Слободаном Катићем, има надимак «Слонче», у истрази говори Мића, Мирољуб му је право име, па онда испод тога, Мића, Мића, Мића, Слободан и стално Мића. Откуд то «Слонче»?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Нисам ја ни рекао «Слонче», ја сам рекао «Слон».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Откуд «Слон»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, заиста?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Нисте спомињали то име?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тачно, господине Наићу, у истрази Ви нисте помињали надимак «Слон», него стално Мића?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Он је Мића «Слон» одувек, можда да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А данас сте одмах.

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не, не, «Слон», па Мића «Слон», чуди ме баш да нисам рекао Мића «Слон» прошли пут. Мислим, баш ме чуди да нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље, молим?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Санитетско возило, које је било? Које боје?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Беле боје.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли је имало ознаке регистарске, да ли су биле цивилне таблице или војне?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, ја мислим да су биле, не могу се сетити да ли су биле цивилне вуковарске, колико се сећам, он је после долазио са још једним комбијем, тај је био, да ли без таблица, ја мислим да је овај био вуковарске таблице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: После пред свадбу његову, после пар месеци, дошао је с неким, шта ја знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Питала је госпођа судија у вези са овим дружењем. Он, колико ја разумем, није ишао са њим у кафану. Да ли зна, да ли он напијао у ово време док је био ту, да ли је био пијан некада?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, могу да Вам кажем, да он може да попије сто литара, ја га нисам оно нешто, види се оно припит, шта ја знам, али пијаног га никада нисам видео. После тога смо, на пример, када сам ја пунолетан постао, онда смо ишли у кафану.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, ја мислим за ова четири дана, да ли се био напио?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па не, то је тај дан када је био, ја не знам да ли се и напио тај дан када је био на слави, али кукао је да га боли глава и ово-оно, па, пио је, сигурно, како не би пио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли зна са ким је Катић дошао из Вуковара?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не, не, ја мислим да је сам тада дошао, кући је дошао сам, да.

НАТАША КАНДИЋ: Где је био паркиран тај?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Комби?

НАТАША КАНДИЋ: Комби?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Иза зграде, он је био на приземљу, тачно испод прозора.

НАТАША КАНДИЋ: А, када је одлазио, када је отишао, кренуо за Вуковар, да ли је ишао сам или?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Да ли је вратио се сам? Не, отишао је са покојним Бакићем, човек је убијен 1995. године после у Земуну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сте рекли.

НАТАША КАНДИЋ: Ништа више. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци?

АДВ. БОЈКОВ АЛЕКСАНДАР: Једно питање судија, сведок је изјавио да он сматра да окривљени Катић за време тог боравка у Вуковару, ни један метак није испалио. На основу чега он то закључује, ако дозволите то питање?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, знате шта, никада га са оружјем нисам видео, наоружање, нон-стоп је, на пример, Ваша колегиница ми је малопре поставила питање, да ли Вам је причао нешто, не, он је углавном, што је нека прича та што се сводила да је увек задужен за нешто, те неке тако цигаре.

АДВ. БОЈКОВ АЛЕКСАНДАР: Јел зна сведок за чега је био задужен окривљени?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па чини ми се, колико сам разумео, јер сам после накнадно у војсци, да је био да ли интендант или тако нешто, колико сам ја у мојој некој визији могао да имам, углавном га нисам питао, али чини ми се да је тако, јер знам да је после нон стоп неке звучнике носио, колико сам ја после схватио, организовао нешто и тако.

АДВ. БОЈКОВ АЛЕКСАНДАР: Пошто сведок каже да је одрастао поред окривљеног Катића, да ли може да каже, колико пута се женио Катић?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Званично или незванично?

АДВ. БОЈКОВ АЛЕКСАНДАР: И званично и незванично?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Сто пута.

АДВ. БОЈКОВ АЛЕКСАНДАР: Хвала лепо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Имам ја још једно питање судија, јел може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овај комби, овај санитарски, где је био паркиран 20. и 21. новембра? Где је стајао?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: 20. и 21?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Па, исто иза зграде.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Иза зграде.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Иза његове зграде?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Значи, то је иза зграде, како је приземље овако, значи, прозор и стално са било којим возилом, стане испод прозора. Увек су нам свирали да се померимо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте служили војску?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и где сте служили војску?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: 1994. на 1995. у Ђаковици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Ђаковици?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1994. сте отишли. Када сте отишли 1994.године?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: У децембру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: 18. децембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите ли неке трошкове што сте дошли данас у суд, господине Наићу?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Не, не.

Питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

Трошкове доласка не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ићи. Хвала лепо.

СВЕДОК НАИЋ ЖИВКО: Хвала. Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли смо од 21. до 25 марта, то ћемо сада званично и наредбом. Оно је онда било само у смислу да резервишемо термине свих пет дана. Него, пре тога, ја бих само замолио колеге, пуномоћнике, браниоце, да своје доказне предлоге, договорили смо се били, односно замолио сам вас био да то урадимо сада у фебруару, дајте то поднесцима, образложено, значи, које доказе, на које околности да имамо времена да о томе одлучимо, да тражимо изјашњење тужиоца и да можемо о томе да одлучимо. Зато не бих ја сада, ако евентуално имате и ако сте се припремили да евентуално сада предлагете нешто у том смислу, ја бих вас замолио да то сада не радимо овако у судници, него да идемо поднесцима.

АДВ. БОЈКОВ АЛЕКСАНДАР: Судија, ја се извињавам, није доказни предлог за конкретног сведока, само бих предложио везано за исказе данас саслушаних сведока, с обзиром да је у међувремену сведок Ваљаревић Горан преминуо, предлагем да веће прочита његов исказ који је дао пред истражним судијом дана 19.04.2004. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, регистровано као предлог, то је такође доказни предлог, зато ја не бих.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Ја бих замолио само ако можете да дозволите Нади Калаби да се обрати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нада Калаба?

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Госпођо Калаба?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Председниче већа, ја Вам се морам обратити у вези надзорника Живковића, број плочице 0114. Тај исти је мени 15.12.2004. године у приземљу затвора, викао је на мене, грдио ме је, говорио ми да сам безобразна, да не поштујем кућни ред установе у којој се налазим, да је Ваш јако добар пријатељ, да је Ваш комшија, трећа кућа од Ваше и да ће Вама све рећи каква сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ће?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да ће све рећи каква сам, како се понашам и да се не заносим, јер он много више зна о вуковарској болници, о Овчари, него сви ми оптужени. Ништа нисам коментарисала, само сам му рекла да се ја њега не плашим, нека виче колико хоће, да ћу ја то сама Вама рећи. Исто тако, имам проблема са надзорницом женског блока Младенком, која ми је прошли пута, јер сам прошли пута имала проблема са службеним лицем Данијелом Ристовић, добили сте моју молбу, којом сам се обратила да ми помогнете. Та иста надзорница ми је рекла да ћу ја да запамтим као и сви оптужени за ратне злочине, шта је затвор, ко ће и како ће нас водити на суђење, да се нама овако прешироко гледа, тако је показала, да за мене неће постојати ни министар, ни управник, ни судија, ни нико, да су она као надзорница службено лице Данијела Ристовић и остала службена лица – Бог, да све могу да заборавим. Питала сам је зашто ми прети, да ли је то претња, рекла је да није претња, али да ће тако бити, да ће се она постарати да тако буде. Тај исти надзорник Живковић јутрос се исто дерао на нас, исто је претио Вама, рекао је како ће рећи Вама. Драговић се успротивио, ја сам ћутала. Ја не могу више да ћутим. Службено лице Данијела Ристовић, пар пута је покушала да употреби палицу, али сам се ја снашла, ставила сам руке на леђа и окренула се брже-боље зиду. 25.06. прошле године, ја мислим да је био 25.06, од тада започиње та моја агонија. Сваки пута сам на суђењу уплакана и то јако уплакана. Сваки пута на мене хистерично се виче. Прети ми се. Ја нисам таква особа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, разумео сам. Ово је све забележено, наравно. Да ли сте, да ли Вас обилази, Вас и наравно остале притворене, али Вас, да ли Вас обилази надзорни судија Окружног суда у Београду?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Обилазе нас, с тим што прошли пута, ја сам била на суђењу, када су нас обишли. Ове жене из моје собе нису рекле ништа, јер нису добиле од мене обавештење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је прилика, знате, то је, то је, практично лице, личност којој се треба обратити за све овакве проблеме, дакле, ако имате било каквих проблема везано за поступање радника Управе Окружног затвора, право место је надзорни судија. Он је, управо, зато да врши надзор над поступањем, тих људи, тих радника. Ове ћемо ствари, наравно, проверити госпођо Калаба.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја то све знам. Ја сам се управнику обратила и са управником разговарала. Он ме је саслушао. Све сам му то рекла, што и Вама. Он ме је саслушао, пошто је мени речено да сам најгора на блоку, да стварам проблеме, разумете, све оно што је негативно. Он је надлежан, он је тај који ће дати оцену да ли је то тако и нормално и Ви. Мислим, разумете? Ја сам се обратила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису ингеренције, добро, добро.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја сам се обратила сада. Знам ја сам се сада само обратила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумео сам. Нису наше ингеренције толике, ми ћемо Вас, евентуално, казнити дисциплински, уколико прекршите правила понашања тамо, али, кажем, пре свега, адреса је надзорни судија. Наравно,

узећемо ми ово и обавестићемо надзорног судију, везано за ове примедбе и притужбе. Хвала лепо. Можете се вратити.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Само још нешто да Вам кажем у вези тог надзорника. Да нам више не прети са Вама. Да је он Ваш пријатељ, комшија, да ће Вам рећи, да много зна о Овчари, него сви ми оптужени, да зна о болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ћемо га као сведока саслушати.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Изволите, господине Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Дobar дан. Нисам се мислио обратити, али сада пошто је Нада јако узбуђена, па Вам није објаснила, онда сам схватио, она је рекла да обилази. Не обилази нас надзорни судија уопште. Прошло суђење, ја мислим да је то понедељак, када смо имали, сада задњи пут, ваљда су обишли и пре тога нису три месеца били уопште, што значи, у три и по месеца су само једном били и то сада у задњих, ја не знам, када смо имали суђење, значи ни онда нисмо ми били. Значи, да упозорите. Нада није добро објаснила, нас уопште не обилазе, о томе се ради. Знате када су ме обишли? Када сам добио лап-топ пре два и по месеца, три месеца, када сам добио лап-топ, то је 16., два дана пре тога, да знате када су задњи пут били и сада уназад два-три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А ја бих волео када би нас обилазили једном недељно. Био бих одушевљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Мислим по члану, који је, 152 став 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Дакле, обавестићемо председника суда о овоме. Господин Златар је желео нешто. Ја бих вас молио да ако заиста немамо о чему битном да говоримо, него ако се ваша излагања своде на притужбе на поступање радника Управе Округног затвора у Београду, било стражара, чувара, било лекара и тако даље, да не користите прилику да о томе сада говоримо. Господине Шошићу, претпостављам да сте Ви у том правцу желели нешто да нам кажете? Дајте, молим Вас напишите то, претпостављам, знам о чему се ради. Кажите, господине Златар.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Господине председниче, ја не знам више шта да радим, Ви знате и сами мој случај, да је то јединствен случај. Али, ја ћу трпети и даље ову срамоту што ми се наноси, све ово, али бих волео да знам, који је статус сада сведока сарадника. Да ли је установљено до сада да он лаже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Који статус и даље има сведок сарадник број 1, да ли је установљено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Златар. Контактирајте свог браниоца, рећи ће Вам једнако квалитетно као што бих ја, ја нисам у обавези да Вам то говорим.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Да ли је установљено до сада да он лаже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цео овај поступак се води да се утврди ко говори истину, а ко лаже. Господине Шошићу, само кратко, минут, молим Вас.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Добар дан. Ви рекосте да напишем, ја писах Вама. Нема одговора. Нема лекова опет. Ово је 13. месец, излазим овде, више ме, деце ми, срамота. Да ли је могуће да ја немам право на лек? А сви знате овде да сам имао и инфаркт и да сам добио шлог, а да никакав лек не добијам. Они ми дају замене, дају ми пливадоне, кафетине, ваљда запленили негде, застарело. Ви рекосте да пишем Вама. Ја Вам писао и шта, опет ништа. 80 ЕВРА треба да дам, одакле мени? ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте завршили, господине Шошићу?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Па, јесам. Ништа ми не рекосте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Кажите браниоче?

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Господине председниче, замолио бих само да нас информишете, спомињали сте раније једну статусну конференцију, неку врсту статусне конференције коју бисмо одржали за процесна питања и ја не знам да ли је онда прилика да о овоме што сам хтео да истакнем сада, да говорим о томе сада, или бисмо могли то да урадимо. Наиме, ради се о принципу контакта адвоката са сведоцима. Ради се о врло специфичном предмету и ради се о томе да су браниоцима на располагању далеко мање могућности него Тужилаштву, јер Тужилаштво може да користи услуге полиције и других органа, а ми то не можемо. Према томе, ми смо у специфичној ситуацији, а материјална средства наших клијената и бранилаца по службеној дужности не омогућавају да ангажујемо приватне детективе или на други начин сазнајемо где су сведоци, ко су они, шта би, евентуално, могли да знају и тако даље. А суду би сигурно одузело јако пуно времена када бисмо ми предложили све потенцијалне сведоке који би нешто могли да знају. Према томе, с обзиром да сам видео да веће испитује сведоке на те околности, како су ступили у контакт са неким, како су се нашли овде и тако даље, да ли ће се веродостојност њиховог исказа умањити, уколико се испостави да су они ступили у контакт са адвокатима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно да не, браниоче. Таман посла. Али, хоћемо да знамо, на који начин се неко појави у судници, знате, хоћу да знам пут, на који начин неко дође. То је посебно проблем био са ова два сведока везано за господина Катића, јер господин Катић у својој одбрани каже: «ја сам био све време у Вуковару», и онда се појављују два сведока који кажу: «не, он је био са нама». Знате, због тога хоћемо да знамо, како то сада, откуда се дође до тих сведока, како се они појаве. Прави је резон, прави је начин, ми то знамо, сви смо овде у судницама јако дуго времена, да оптужени у својој одбрани изнесе и укаже на неке ствари, чињенице, и онда се то после проверава кроз те сведоке које он наводи. Мислим да се слажете са тим, апсолутно. Дакле, немојте се у том смислу секирати. Када осетимо потребу за тим, ми ћемо то, наравно, проверавати, да знамо на који начин се неко појављује у судници. А не, у смислу да би се тако умањио значај тог сведочења само због те чињенице. Па, наравно, да ћете контактирати сведоке, па ко ће контактирати сведоке, неке потенцијалне, ако неће браниоци, у контакту са окривљенима и у контакту са њиховим сродницима, то је тако нормално.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно, немојте, знамо. Добро. Господине, само кратко, господине Шошићу, ми смо те ствари проверавали, проверио сам ја то, добио сам оно Ваше писмо, видим да је то практично, једно те исти. Ви одлично знате да је ово веће и овај председник већа, уложили смо знатне напоре који су везани за Ваше лекарско збрињавање. Ви то добро знате. Једно, друго, Вама се даје одговарајућа лекарска терапија, то је потпуно неспорно, то је одговарајућа лекарска терапија. То што Ви мислите да замене тих лекова нису одговарајуће, знате шта, то је неко Ваше лично мишљење, али људи који се у то разумеју, они Вам дају лекове који одговарају, апсолутно, они су одговарајућа замена. Према томе, о томе нећемо да дискутујемо. Нека сте Ви добро, нека се Ваше здравље не погоршава, видим да је оно за сада под контролом. Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се колега Дозет.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Колега Бељански ме предухитрио са овим својим питањима, јер је моје јављање било везано за то, али не само то, него још нешто. Пре једно, на претпрошлом мислим суђењу сам предложио да се провери шта је са дневником гардијске бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражено.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте добили одговор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Биће.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Биће?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Биће. Тражимо, тражимо, тражимо дневник гардијске бригаде, тражимо дневник 80. моторизоване бригаде, са сигурношћу дневник гардијске бригаде је својевремено достављен преко Националног савета за сарадњу са Хашким трибуналом достављен је Хашком трибуналу. То је сигурно. Значи, тражимо. Још нисмо добили. Чим добијемо, имаћете копије, ако добијемо, имаћете копије, ако не добијемо.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У овом предмету већ имамо, да кажем, једну кривичну пријаву произишлу из овог предмета. То је против нашег колеге због контакта са сведоком. То мислим да Вам је познато? Да ли то значи да ћу ја морати подносити против неког кривичну пријаву који ме је обавестио да је такав дневник уништен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам шта да Вам кажем. Е, не знам заиста.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Колега Кнежевић би могао да се о том изјасни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можемо после о томе.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јер, тај дневник је директно везан са предлозима које ја могу као бранилац имати за саслушање сведока. Без њега сам и ја, или се доводим у ситуацију да господин Кнежевић и против мене поднесе кривичну пријаву. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, чим добијемо, ако добијемо ова документа, Ви ћете их добити, сви браниоци, сви учесници поступка, добићете, није никакав проблем.

Председник већа издаје

НАРЕДБУ

Главни претрес се одлаже за 21, 22, 23, 24. и 25. март 2005. године, сваки дан са почетком у 9,30 сати, судница бр.1, овог суда.

На главни претрес позвати сведоке Петернек Томислава и Прељић Бранислава за 21.03, Дујаковић Илију и Љубишић Мирка за 22.03, Катић Душанку, Самарџија Рада и Нишевић Мила, за 23.03, Папић Чеда и Крстић Зорана за 24.03, те Савић Лазара, Дачић Миољуба и Миладиновић Милована за 25.03.2005. године.

Присутни се позивају прогласом ове наредбе, а недошавше браниоце, такође, писмено позвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите колега Калањ?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Председниче, ја имам молбу, ако можемо Петерника да померимо за 22.03. када је Љубишић, због моје заузетости на дан 21.03, ако можете, а овог Дујаковића ако немају ништа против колеге за 21.03.? Петерник, Ви сте га заказали за 21.03. Да ли је проблем за 22.03?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тада заузети, а желели бисте да?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Тако је, 21.03.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А Петернек опет, шта нам је Петернек рекао? Он је рекао да ће 21.03. оставити слободно, проблем је са Петернеком.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се сећате. Не можемо, тешко, тешко. Колеге, захваљујем се. Очекујем ваше доказне предлоге у писменом облику.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА